

Mecnuna Mektup

— pervane · 06 Nisan 2012

Siz yaşamasaydınız sevdaların hasını,
Kalemlerim yanarak süzdürür müydü şiir?
Çöllerime yığdınız bembeyaz hülyâları,
Tükenmişti kalplerde, akıp giden hüsrânlar...
Meşkinizle çoğaldı gönlümün gazelleri,
Kararmadı geceler, kararmadı gündüzler.
Leylaların özünü getirin hep soframa,
Şimdi artık geceler tutuşsun güllerimde,
Yanık günler kalmasın tüten bülbüllerimde.

Sildiniz yüreğimden acıların pasını,
Makamların özünü bekliyorken bu şehir.
Yine seslenin bana, yakmayın deryâları,
Gönlümün odasında, uyanmasın hicranlar.
Yıldız yıldız toplansın aşkların güzelleri,
Ağıt dökmesin hecem, kararmasın hiç yüzler.
Leylaların özünü, getirin hep soframa,
Şimdi artık geceler tutuşsun güllerimde,
Yanık günler kalmasın tüten bülbüllerimde.

Anlatın bana şevkle çöllerimin yasını,
Sâkilerin elinden içeyim nurlu iksir.
Süzdürün hislerime ebedî rüyâları.
Gönül seslerinizle ihyâ olsun ummanlar.
Sözler sılaya düşün, terk etsin yâdelleri,
Ağlamasın şafağım, ağlamasın hiç gözler.
Leylaların özünü getirin hep soframa,
Şimdi artık geceler tutuşsun güllerimde,
Yanık günler kalmasın tüten bülbüllerimde.

Anlat bana Mecnun'um kalbinin elmasını,
Pervâne'nin ruhuna dökülmesin hiç zehir.
Karanlık olan dile söyletin ziyâları,
Hasadın zamanında, sevda biçsin harmanlar.
Aksın benim yoluma, aksın meltem yelleri,

Gökler ziyan olup da kararmasın hiç güzler.
Leylaların özünü, getirin hep soframa,
Şimdi artık geceler tutuşsun güllerimde,
Yanık günler kalmasın tüten bülbüllerimde.